

2015. január 25.

Nyíregyháza
Istentisztelet

„¹Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. ²Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Láta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. ³Akkor ezt mondta Mózes: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor? ⁴Amikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, kiáltott neki Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! ⁵Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz! ⁶Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor elrejtette Mózes az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre. ⁷Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam kiáltozásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmaikat. ⁸Le is szállok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és jebúsi nép helyére. ⁹Bizony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az

egyiptomiak.¹⁰Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból! ¹¹Mózes azt felelte erre az Istennek: Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek, és kihozzam Izráel fiait Egyiptomból? ¹²De Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek. Ez lesz annak a jele, hogy én küldelek: Amikor kivezeted a népet Egyiptomból, ennél a hegynél fogjátok tisztelni az Istent. ¹³De Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt mondom nekik: a ti atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik? ¹⁴Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok. ¹⁵Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökre, és így szólítsatok meg engem nemzedékről nemzedékre!” II Móz 3,1-15

Drága Gyülekezet! Drága Testvérek!

Mai történetünk fókuszpontjában a hitből fakadó engedelmesség és az Isten kezében való eszköz látható. Isten szabadításának előkészítését láthatjuk ebben a találkozásban, mely meghatározó Mózes életében, de meghatározó lesz a nép életében is.

A körülményekről elengedhetetlen szólni, hiszen csak úgy lehet megérteni, hogy miért volt szükség engedelmességre és miért lett fontos eszköz Isten kezében Mózes. Már hosszú évek, évtizedek óta van a héber/zsidó nép elnyomásban, él szorongatásban, elnyomásban, és Isten érettnak érzi az időt arra, hogy a nép mindebből megszabaduljon. Ennek a szabadulásnak az előkészítésébe tekinthetünk be ezen a mai alkalmon. Hosszú évek, évtizedek óta a nép látja, hogy nem jó az az élet, ahogyan élnek, kiszolgáltatottságban a fáraó kénye kedvének, idegen hatalom, befolyás alatt. Eljutottak addig a mélységig, amikor szeretnének szabadulni, fellélegezni, felemelkedni ebből a mélységből, mert a hatalom alá vetett ember kényszerpályán él és ebből szeretne szabadulni. Ma is rengeteg nyomorúságban, rabságban élő ember éli a mindennapjait és számukra is el van készítve, fel van kínálva a szabadítás. Ma is sokan élnek „egyiptomi elnyomásban”, a bűn hatalma alá vetve és nagyon sokan vannak, akik szabadulásra várnak, akik várják a maguk „Mózesét”, egy-egy eszközt Isten kezében, akik engedelmségben járnak, és akik a szabadulás lehetőségéről, útjáról beszélnek.

Ehhez pedig 4 dologra van szükség:

- szabadulásra vágyó ember („**meghallottam kiáltásokat a sanyargatók miatt**” 7.v). Az van bőven, drága Testvérek, csak szét kellene nézni. Nézzétek meg, hogy vergődik a ma embere, milyen zilált a magánélete, a házassága, a munkához, a pénzhez való hozzáállása. Nézzétek, mennyi ember él kényszerpályán, mert a szex, a pornó, az alkohol, a drog megkötöztje. Sokaknak az egész élete egy merő hazugság, mert azt sem tudja már, kinek, mikor, mit hazudott, az egész élete egy nagy lopás, mert már azt sem tudja mikor, kitől, mit lopott – mondván ez jár neki és különben is mindenki ezt csinálja. Nézzétek, mennyi ember él kényszerpályán a bűn miatt, ami áthatja, átítatja az egész életét, s nem tud vele mit kezdeni és átszövi az ember mindennapjait. És csak gyűlik, gyűlik, halmozódik és igazából ebben él minden ember. Kinek látványosabb, kinek kevésbé, de mindannyian ezen a kényszerpályán mozgunk, éljük az életünket. És hányan vannak körülöttünk, akik már megnyomták a segélyhívó gombot, akik úgy érzik, elégük van mindenből, akik kiáltoznak, akik szabadulásért kiáltanak.

- Aztán a második dolog, amire szükség van, legyen, aki megszabadít. Félreértés ne essék, ebben a történetben nem arról

van szó, hogy Mózes szabadította volna meg a népet, ő csak egy eszköz volt Isten kezében. Tehát a másik dolog, ami elengedhetetlen, a Szabadító.

Azt olvassuk a Szentírásban, hogy „**4amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát**” Gal 4,4. Az Egyiptomból való szabadítás előképe annak a szabadításnak, amit Isten készített el a bűn rabságában, elnyomásában élő ember számára. Mert ugyan úgy, ahogy az egyiptomiak rátelepedtek a héberekre, a zsidó népre, ugyan úgy telepszik rá az emberre a bűn és tartja fogva, köti meg, s nem akarja elengedni. Az egyiptomiak sem akarták elengedni, foggal, körömmel ragaszkodtak a héberekhez. Szabadítóra volt szükség, hogy az egyiptomiak karmaiból kikerüljenek. Ugyan így, Jézus Krisztusra van szüksége az embernek, hogy a bűn karmaiból megszabaduljon. Ne képzeld drága testvérem, hogy majd a magad erejéből te szabaddá tudsz lenni. Ne képzeld, hogy az újévi fogadalmak, amelyek néhány napig, hétig, esetleg hónapig tart, az majd téged megváltoztat. Akkor is ott lesz a te életedben, ha te nem akarsz tudomást venni róla. Nehogy abban a hibába essél, mint Münchhausen báró, aki magát hajánál fogva akarta kiemelni a süllyedő mocsárból. Ne képzeljük magunkat

többnek, mint amik valójában vagyunk, mert becsapjuk saját magunkat. Az embernek szabadítóra van szüksége. Ezért írja a Szentírás: „**5a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.**” Ézs 53,5, vagy „**az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!**” Jn 1,29 vagy azt is olvassuk: „**9Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk ő általa.**” I Jn 4,9. Abból a nyomorúságból, temérdeknyi bűnből, ami ott van az ember életéből, ahhoz szabadítóra van szükség. A bűn kérdését nem lehet másképpen rendezni. Jézus Krisztuson kívül nem tudod a téged marcangoló bűnt rendezni. S ha azt mondd, nincs bűn tebenned, akkor erre azt mondja a Szentírás: „**8Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.**” I Jn 1,9. Ne csapjuk be magunkat, legyünk magunkhoz őszinték. Ne máshoz viszonyítsuk magunkat, ki milyen. Mindig lesz nálunk gazemberebb ebben a világban, akihez képest úgy gondoljuk, jobbak vagyunk. Ezt gondoljuk mi! De Isten nem arra kért bennünket, hogy egymáshoz mérjük magunkat, hanem arra, „nézz

magadba, nézd, milyen ember vagy nélkülem, nézd, milyen az életed és nézd, én mit kínálok föl neked.” Isten mindig azt nézi, mi lehet belőled, ha elfogadod azt az életet, amit Ő Jézus Krisztusban, a Szabadítóban kínál fel neked. Hogy Ő az én bűneim büntetését magára vállalta. Hát ki vállalná fel más ember bűneinek következményét? Kiben van annyi szeretet, hogy a másikért kész lenne meghalni, odaadni mindent. Csak abba gondoljatok bele, hogy egy-egy válásnál mit képesek tenni egymással azok, akik korábban szerették egymást. Mit vágnak egymás fejéhez? Ó, tudnék nektek mesélni. Hány ilyet látok a szolgálatom alatt! Milyen messze vagyunk attól a lélektől, ami meg volt a szabadító Jézus Krisztusban. Erről így ír a Szentírás: „³⁹**Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták,** ⁴⁰**és ezt mondták: „Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépítetted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről!”** ⁴¹**Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt: ⁴²„Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne!** ⁴³**Bízott az Istenben: szabadítsa meg most, ha akarja; hiszen azt mondta: Isten Fia**

vagyok.” ⁴⁴**A vele együtt megfeszített rablók is ugyanígy gyalázták.”** (Mt 27,39-43) ... „³⁴**Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”** Lk 23,34.

Látod ezt a szeretetet? Ő így szeret, azzal az élettal, amellyel gyalázzuk őt, ennek ellenére is szeret! Azzal a lélekkel, ami bennünk van, Ő nem tud mást tenni, csak szeret, Ő vár. Mint ahogy az az édesanya sem tudott mást tenni csak várta az ő gyermekét, akit nagyon szeretett. Nem azt nézte, mit tett, miért tette, hanem egyszerűen szerette és várta vissza.

„Egy Amerikában élő leány elhagyta az édesanyját, szabadon akart élni. Először valóban minden olyan nagyszerűnek látszott, de végül Chicago alvilágában kötött ki, és merő nyomorúság lett minden. A pillanatnyi örömök után jött a kilátástalanság! Barátaival kocsmákban és bárókban mulatozott, szíve mélyén azonban a tékozló lány nem volt már boldog!

Az évek hosszú során át valaki várta őt otthon: az édesanyja. Várta a gyermekét, várta a leányát. Oly szívesen megkereste volna, elment volna hozzá, de leánya címének kiderítésében még a bűnügyi rendőrség sem tudott neki segíteni!

A szeretet azonban találékony: levelet írt neki! Sok fényképet csináltatott magáról. A fájdalomtól megöregedett arc néz le róluk. A képeket kartonlapokra ragasztotta, és ezt írta alájuk: "Anyád vár, gyere haza!" Azután a képeket elvitte Chicago alvilágának kocsmáiba és mulatóhelyeire, és engedélyt kért, hogy a falra kitehesse azokat.

Egy éjszakai mulatóban a zenekar utcai nótákat játszik. Egy fiatal nő - üres lélekkel és tönkretett étellel - megy át a szennynek ezen a barlangján. Hirtelen megáll, mint akit villámcsapás ért. A falon egy idős asszony képe: "Anyád vár! Gyere haza!" A lány keserves sírásra fakadt: "Édesanyám!". Néhány óra múlva a lány otthon volt."

Ő így vár bennünket, mert úgy szeret, hogy neki semmi sem volt drága érted! Érted ezt drága testvérem?

- Aztán harmadikként szükség van engedelmességre. Mózesnek engedelmisségben kellett járnia, hogy mindazt, amit Isten reá bízott, azt hűségesen elvégezze. De ez nem ment olyan egyszerűen. Idáig el kellett jutni. Olyan szépen leírja ezt egy igehirdetésében Joó Sándor: „Három jól megkülönböztethető korszak van Mózes életében. Mind a három negyven esztendeig tartott.

Az első negyven év alatt megtanulta, hogy ő valaki. Az egyiptomi király udvarában nevelkedett, nagy tudományú és befolyású férfivá lett, csak úgy dagadt a nagy önérettől. Azt hitte, mások is nagy valakit látnak benne.

Ekkor következett a második negyven esztendő korszak Mózes életében, amikor megtanulta azt, hogy ő bizony senki. Negyven évig kellett ezt tanulnia, míg annyira semmivé lett, hogy most már az Isten ereje végeztethessék el az ő erőtlenségében. A második negyven éves korszak végén ment hozzá az Isten. - Amikor valaki igazán megismerte azt, hogy ő mennyire senki, akkor ezen a ponton, ebben a lelkiállapotban és helyzetben juthat legközelebb az Úrhoz, és tanulhatja meg azt, hogy szolgája legyen most már mindenkinek. Ezen a mélypontra vált és válhatott Mózes igazán "Isten emberévé".

Milyen nagy kegyelem az, amikor az Úr egy embert, aki magát valakinek képzelte, leszállít erről a magasságról, és megtanítja vele, hogy ő bizony senki! Ma sokakat akar erre tanítani az Úr Isten. Ki tanulta meg már? Van-e valaki közöttünk, aki most nagyon úgy érzi, hogy ő senki? Aki szeretne szolgálni az Úr Jézus dicsőségére, - de hát mit kezdhet az Úr egy olyan senkivel, mint

ő? Aki külsőleg-belsőleg alkalmatlannak tartja magát a szolgálatra? Hadd mondjam a legteljesebb komolysággal, hogy éppen az ilyen senkiket keresi az Úr, mert a valakikkel nem tud munkálkodni, csak a senkikkel! Ez az állapot a legjobb lehetőség az Úr kegyelme számára!

Kimondhatatlan nagy feladat kivezetni akár csak egyetlen lelket is “Egyiptomból”, és mégis, csak az alkalmas rá, aki már megtanulta, hogy ő senki. A senkinek mondja Isten, amit Mózesnek is mondott: Én veled leszek. - A nulla magában véve semmit jelent, - de ha ez elé a semmi elé egy I-est tesznek, rögtön tizedet jelent. A hívő ember egymagában ilyen nulla, ilyen semmi. De ha Krisztus mellett áll, Krisztus mögött áll, akkor egyszerre a világ legnagyobb hatalmasságává lesz! Amikor az Úr ezt mondja valakinek: Eredj, elküldelek téged! - akkor mindig ezt is mondja: “Én veled leszek!” (Joó Sándor: Ami bizonyos igehirdetési kötet).

Amikor valaki Isten eszköze lesz – s ez a negyedik -, akkor nem attól lesz valaki az, mert alkalmas, mert jobb, mint a többiek, mert kiemelkedő képessége van, hanem azért, mert engedelmes-ségben jár, s így tudja használni őt Isten. Ezért szükséges az engedelmisség. Rábízom magamat teljesen. Ő jobban tudja, Ő job-

ban látja, hogy kinek mire van szüksége. S a harmadik korszaka Mózesnek, amikor Isten eszközeként 40 évig vándorol, vezeti az Ő népét arra a földre, amelyet ígért Isten nekik. Ő engedelmes eszközként volt Isten kezében. És Isten ilyen szabadító munkát bízott reá. De ehhez az kellett, hogy a Szabadítót ismerje, és a Szabadítóra bizza teljesen magát.

Drága gyülekezet!

Jó lenne, ha minél többen felismernék, hogy erre a szabadítóra van szüksége minden embernek, nekem is, ha kiáltanánk Hozzá, s Ő biztosan meg fogja hallgatni az őt megszólítókat. Aztán ha felismertük, hogy Ő kész megszabadítani abból az állapotból, amiben vagyunk, ne legyünk tétlenek, ne dőljünk hátra, elégedjünk meg azzal, hogy a mi életünk rendben legyen, hanem engedelmisségben járva legyünk Isten eszköze, hogy más is rátalálhasson a szabadulásra, a szabadítóra, hogy mások is ott lehessenek, amit nekünk készített az Úr az Ő országában.

Ámen!